

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudkyň JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Ing. Silvie Svobodové ve věci

žalobce: **Peischl Fahrzeugbau Gesellschaft m. b. H.**
se sídlem Wiener Straße 45, 7551 Stegersbach, Rakousko
zastoupen JUDr. Karlem Čermákem, Ph.D., LL.M., advokátem
se sídlem Elišky Peškové 735/15, Praha 5

proti

žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**
se sídlem Antonína Čermáka 2a, Praha 6 – Bubeneč

o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 6. 11. 2023, zn. sp. CZ/EP 1902886, č. j. CZ/EP 1902886/D23079048/2023/UPV,

takto:

- I. Rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 6. 11. 2023, zn. sp. CZ/EP 1902886, č. j. CZ/EP 1902886/D23079048/2023/UPV, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Stručné vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví (dále jen „žalovaný“), kterým byl zamítnut jeho rozklad proti rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví (dále jen „Úřad“ nebo „správní orgán prvního stupně“ nebo „Úřad“) ze dne 18. 8. 2023, o nevyhovění žádosti o prominutí zmeškání lhůty pro zaplacení poplatku za 16. rok udržování evropského patentu CZ/EP 1902886 v platnosti, a prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

2. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí vyplynulo, že žalobci bylo dne 2. 3. 2011 oznámeno Evropským patentovým úřadem udělení patentu EP 1902886 o názvu „*Střecha nákladního vozu nebo přívěsu s nákladním prostorem*“ na patentovou přihlášku podanou dne 11. 9. 2007, požívající právo přednosti ode dne 19.09.2006. Dne 01.06.2011 byl zveřejněn překlad tohoto evropského patentu do českého jazyka pod výše uvedenou zn. sp. CZ, /EP 1902886 a toto zveřejnění bylo oznámeno ve Věstníku č. 22/2011. Dne 11. 9. 2022 předmětný patent CZ/EP 1902886 zanikl ve smyslu ustanovení § 22 písm. b) zákona č. 527/1990 Sb., o vynálezech, průmyslových vzorech a zlepšovacích návrzích (dále jen „zákon o vynálezech“) pro nezaplacení poplatků za 16. rok udržování tohoto patentu v platnosti.
3. Úřad prvostupňovým rozhodnutím nevyhověl žádosti o prominutí zmeškání lhůty ze dne 2. 8. 2023 postupem podle ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 173/2002 Sb., o poplatcích za udržování patentů a dodatkových ochranných osvědčení pro léčiva a pro přípravky na ochranu rostlin a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o udržovacích poplatcích“), neboť u udržovacího poplatku nelze prominout zmeškání lhůty k jeho zaplacení.
4. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí přisvědčil závěrům Úřadu, kdy s odkazem na § 11 odst. 1 zákona o udržovacích poplatcích uvedl, že zmeškání lhůty pro zaplacení poplatku za udržování patentu v platnosti nelze prominout a nelze ani povolit posečkání s jeho placením či zaplacením ve splátkách. Poukázal na § 8 odst. 4 zákona o udržovacích poplatcích, dle kterého, nebyl-li udržovací poplatek zaplacen ve stanovené lhůtě, může jej poplatník uhradit dodatečně ve lhůtě 6 měsíců od jeho splatnosti, v tom případě je však povinen uhradit i penále ve výši splatného udržovacího poplatku. I tato dodatečná lhůta pro zaplacení poplatku za 16. rok platnosti předmětného evropského patentu však uplynula v dané věci dne 11. 3. 2023 marně a předmětný patent tak zanikl. Subsidiární aplikace navrácení v předešlý stav je již na základě ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) zákona o udržovacích poplatcích vyloučena. Pokud došlo k zániku patentu v důsledku nezaplacení příslušného udržovacího poplatku, nebylo možné lhůtu k jeho uhrazení navrátit v předešlý stav, resp. prominout zmeškání této lhůty. Ustanovení § 37 zákona č. 280/2006 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“) nelze v této věci použít. K tomu poukázal na relevantní judikaturu Nejvyššího správního soudu (dále té „NSS“). Navrácení v předešlý stav se nelze platně domáhat ani na základě Pařížské úmluvy na ochranu průmyslového vlastnictví, neboť ustanovení čl. 5 bis odst. 2 Pařížské úmluvy nemá oporu v zákoně o poplatcích. Dle žalovaného byla pro věc rozhodná právní otázka zodpovězena správními soudy. K tomu odkázal na rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 4. 5. 2022, č. j. 18 A 13/2022 – 33, ze dne 14. 6. 2021, č. j. 18 A 14/2021 – 48, a dále na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 3. 2022, č. j. 4 Afs 213/2021 – 31. Ke změně rozhodovací praxe došlo již před více než třemi lety, s touto změnou rozhodovací praxe pak byla seznámena i veřejnost, neboť předmětný rozsudek Nejvyššího správního soudu byl komentován na str. 36, 37 časopisu Průmyslové vlastnictví č. 2/2022 ze dne 15.06.2022, který je v elektronické podobě dostupný veřejnosti na webových stránkách žalovaného. Nelze tedy mít za to, že by byl závěr správního orgánu prvního stupně řízení v předmětné věci pro majitele neočekávaný či překvapivý. Na rozkladové námitky žalobce, obdobným námitkám žalobním, tak žalovaný nevešel a rozhodnutí Úřadu potvrdil.

II. Obsah žaloby

5. Žalobce v podané žalobě předně uvedl, že již v řízení před žalovaným prokázal, že ke správě svého patentového portfolia používá specializovanou renomovanou kancelář Haeupl & Ellmeyer KG, která spravovala anuity patentů žalobce téměř 10 let a po celou dobu pracovala zcela bezchybně. Žalobce danou kancelář instruoval k úhradě udržovacích poplatků, kancelář používá k hrazení poplatků ověřený specializovaný systém PAVIS. Následně žalobce podrobně popsal selhání zaměstnankyně patentové kanceláře, v jehož důsledku se patentová kancelář domnívala, že udržovací poplatky za rok 2022 byly řádně uhrazeny a až následně zjistila, že patenty pro BE, CZ, NL a SK zanikly z důvodu neuhrazení udržovacích poplatků. Ačkoli tak měl v daném případě vlastník patentů v úmyslu uhradit udržovací poplatek a instruoval za tímto účelem svého zástupce, k úhradě nedošlo z nepředvídatelných důvodů nezávislých na vůli vlastníka patentů. Jelikož žalobce žádal o prominutí zmeškání lhůty k uhradení udržovacího poplatku v dodatečně poshověcí lhůtě, uhradil jak příslušný udržovací poplatek, tak penále ve výši splatného udržovacího poplatku dle ustanovení § 8 odst. 4 zákona o udržovacích poplatcích. Ačkoli žalobce v řízení před žalovaným prokázal, že ke zmeškání lhůty k úhradě udržovacích poplatků došlo nezávisle na jeho vůli při zachování péče řádného hospodáře a splnění podmínek vyplývajících z § 65 zákona o vynálezech, Úřad rozhodl o nevyhovění žádosti žalobce o prominutí zmeškání lhůty.
6. Dle žalobce je rozhodnutí Úřadu a žalovaného (dále též jen „žalovaný“) nezákonné a odporuje rozhodovací praxi v řízeních ve věcech žádostí o navrácení v předešlý stav dle ustanovení § 65 zákona o vynálezech, a je rozporu s právní úpravou daňového řádu. Žalobce odkázal na rozhodnutí Úřadu ze dne 25. 4. 2018, č. j. CZ/EP 2277785/D18033797/2018/UPV a ze dne 13. 11. 2017, č. j. CZ/EP 2976209/D17107720/2017/ÚPV, jimiž Úřad vyhověl žádostem o navrácení lhůty v předešlý stav ve vztahu k úhradě udržovacích poplatků. Žalobce zdůraznil, že citovaná rozhodnutí nebyla excesy z rozhodovací praxe. Naopak rozhodnutí žalovaného v této věci je v rozporu s obecně uznávanou právní zásadou kontinuity správy. Odklon od dosavadní rozhodovací praxe nelze odůvodnit tím, že se rozhodovací praxe vyvíjí. K odklonu došlo bez toho, aby tento odklon vyplýval ze změny zákonné úpravy, a tento přístup je porušením zásady předvídatelnosti správního rozhodování upravené jako jedné ze základních zásad dle § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“).
7. K § 11 odst. 1 písm. a) zákona o udržovacích poplatcích žalobce tvrdil, že žalovaný ve své dosavadní praxi o žádostech dle § 65 zákona o vynálezech ve věci udržovacích poplatků k patentům rozhodoval dle daňového řádu, který navrácení lhůty v předešlý stav umožňuje. Podle názoru žalobce měl žalovaný posoudit žádost podanou dle § 65 zákona o vynálezech jako žádost o navrácení lhůty v předešlý stav a měl na ni, v souladu se svou rozhodovací praxí, aplikovat ustanovení § 37 daňového řádu, které navrácení lhůty v předešlý stav umožňuje. Ačkoli § 11 odst. 1 písm. a) zákona o udržovacích poplatcích vylučuje prominutí zmeškání lhůty, jedná se podle názoru žalobce pouze o nemožnost prominutí zmeškání lhůty k úhradě udržovacího poplatku v řádné lhůtě dle § 5 a 6 citovaného zákona. Ta reaguje na skutečnost, že zákon o udržovacích poplatcích stanoví v ustanovení § 8 odst. 4 mimořádnou dodatečnou lhůtu pro úhradu udržovacího poplatku a povinnost uhradit v případě platby udržovacího poplatku v této mimořádné lhůtě penále. Prominutí zmeškání lhůty pro úhradu poplatku v řádné lhůtě by tak znamenalo obejít povinnosti žadatele uhradit za opožděnou platbu udržovacího poplatku penále. Z tohoto důvodu je vyloučeno.

Zákon jej nicméně nevylučuje v dodatečné lhůtě dle § 8 odst. 4 zákona o udržovacích poplatcích za předpokladu, že žadatel splní podmínku uhradit za pozdní platbu penále.

8. Výše uvedený výklad je dle žalobce možno podpořit i skutečností, že § 65 odst. 2 zákona o vynálezech, obsahující taxativní výčet případů v nichž nelze vyhovět žádosti o navrácení v předešlý stav, navrácení lhůty k úhradě udržovacího poplatku za patent neobsahuje. Obdobně nevylučuje navrácení lhůty v předešlý stav ani daňový řád. V daném případě je tedy navrácení lhůty k úhradě udržovacího poplatku k patentům možné a § 11 odst. 1 písm. a) zákona o udržovacích poplatcích lze aplikovat pouze na prominutí zmeškání lhůt k úhradě udržovacích poplatků v řádné lhůtě, nikoli na žádost týkající se prominutí zmeškání lhůty k úhradě poplatků v poshověcí lhůtě.
9. Jako nesprávný odmítl žalobce též závěr žalovaného, že zákonodárce poskytuje majitelům patentů namísto prominutí zmeškané lhůty, resp. navrácení této lhůty v předešlý stav jinou alternativu, a to ustanovení § 8 odst. 4 zákona o udržovacích poplatcích, umožňující uhrazení udržovacího poplatku v dodatečné lhůtě 6 měsíců od jeho splatnosti, za současného uhrazení penále ve výši splatného udržovacího poplatku. Žalobce poukázal na čl. 5bis odst. 1 Pařížské úmluvy na ochranu průmyslového vlastnictví (dále též „Pařížská úmluva“), který ukládá členským zemím povinnost přijmout systém úhrady udržovacího poplatku v poshověcí lhůtě (odst. 1 citovaného ustanovení), přičemž zároveň v odst. 2 umožňuje unijním zemím v případě patentů zaniklých pro nezaplacení poplatků navrácení v předešlý stav. Citovaný odst. 2 tak dává možnost unijním zemím vedle systému úhrady poplatku v poshověcí lhůtě aplikovat systém navrácení v předešlý stav. Systém úhrady udržovacího poplatku v poshověcí lhůtě tak možnost prominutí zmeškání lhůty nevylučuje ani nenahrazuje.
10. Žalobce rovněž brojil proti závěru žalovaného, že pokud by nebylo vyloučeno prominutí zmeškání zaplacení udržovacího poplatku v poshověcí lhůtě včetně penále ve smyslu ustanovení § 8 odst. 4 zákona o udržovacích poplatcích, znamenalo by to, že by prominutí zmeškání lhůty přicházelo v úvahu v každém případě, jen by navazovalo právě a jen na uplynutí poshověcí lhůty. Žalobce uvedl, že podmínky pro uplatnění žádosti o navrácení v předešlý stav upravuje pro patentové řízení zákon o vynálezech. Podle § 65 odst. 1 zákona o vynálezech je navrácení v předešlý stav možné, pokud k němu došlo ze závažných důvodů a zároveň je zachována dvouměsíční subjektivní a jednoroční objektivní lhůta pro podání žádosti. Zákon jasně stanoví podmínky pro podání žádosti i časové limity, čímž je zároveň zachován princip právní jistoty, neboť možnost podání žádosti o prominutí zmeškání lhůty je výrazně časově omezena. Princip právní jistoty je zároveň chráněn i ustanovením § 65 odst. 3 zákona o vynálezech, podle něhož práva nabytá třetími osobami v době mezi zmeškáním lhůty a jejím prominutím zůstávají nedotčena. Žalobce tak odmítl argument, že by bylo umožnění prominutí zmeškání lhůty v rozporu s principem zachování právní jistoty.
11. Závěrem žalobce zdůraznil, že zánik práva (v daném případě zánik patentu neuhrazením správního poplatku) je závažným zásahem do práv vlastníka patentu, úpravu této otázky je tak nutno vykládat restriktivně v jeho prospěch. Je nutno vycházet ze zásady přísné vázanosti veřejné moci zákonem, tedy nemožnosti „*dointerpretovat*“ právní předpis ve prospěch státu. Při rozhodování o povinnostech to znamená restriktivní přístup, který působí ve prospěch přihlašovatele. To dle žalobce vyplývá ze čl. 4 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (dále též „Listina“).

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

12. Změna rozhodovací praxe žalovaného by dle žalobce znamenala porušení čl. 4 odst. 3 Listiny, podle něhož zákonná omezení základních práv a svobod musí platit stejně pro všechny případy, které splňují stanovené podmínky. Jelikož žalovaný ve své rozhodovací praxi umožňoval ve věcech úhrady udržovacích poplatků navrácení v předešlý stav, znamenal by odklon od této praxe porušení základních práv a svobod, neboť některým přihlašovatelům by žalovaný za skutkově identických podmínek navrácení v předešlý stav umožnil a jiným nikoli. Na této skutečnosti nemůže nic změnit ani fakt, žalovaný podle svého tvrzení o změně své praxe informoval v časopise Průmyslové vlastnictví č. 2/2022, neboť ke změně ustálené praxe by mohlo dojít pouze na základě změny zákonné úpravy, k níž v daném případě nedošlo.
13. Žalobce žádal, aby soud žalobou napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

14. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný na podporu svých závěrů poukázal na § 11 odst. 1 písm. a) zákona o udržovacích poplatcích, který u udržovacího poplatku výslovně vylučuje prominutí zmeškání lhůty k jeho zaplacení. Tato úprava je úpravou speciální, mající přednost před úpravou stanovenou v patentovém zákoně a v daňovém řádu. Žalovaný poukázal na subsidiaritu stanovenou v § 4 daňového řádu, a dále s odkazem na § 35g patentového zákona uvedl, že majitel je povinen za udržování evropského patentu v platnosti platit poplatky podle zvláštního právního předpisu, kterým je zákon o udržovacích poplatcích. Z toho důvodu nelze na posuzovaný případ aplikovat úpravu navrácení lhůty v předešlý stav podle § 37 daňového řádu. Úprava stanovená v daňovém řádu se dle § 11 odst. 2 zákona o udržovacích poplatcích uplatní pouze v případě, že zákon o udržovacích poplatcích nestanoví jinak. Zvláštní úpravou je v případě nezaplacení udržovacího poplatku § 11 odst. 1 písm. a) zákona o udržovacích poplatcích. V daném případě udržovací poplatek nebyl zaplacen v zákonné lhůtě, včetně šestiměsíční poshověcí lhůty. Proto žalovaný aplikoval speciální právní úpravu uvedenou v § 11 odst. 1 písm. a) zákona o udržovacích poplatcích, která prominutí zmeškání lhůty výslovně vylučuje. Aplikace § 65 odst. 2 patentového zákona je rovněž vyloučena, a to z důvodu speciální úpravy v § 11 odst. 1 písm. a) zákona o udržovacích poplatcích, k čemuž žalovaný odkázal na své rozhodnutí a citoval z něj.
15. Ke správním rozhodnutím, na něž žalobce poukazoval, žalovaný uvedl, že šlo o rozhodnutí orgánu prvního stupně řízení, následně došlo rozhodnutími druhoinstančního orgánu k narovnání dosavadní praxe. Současný postup, podle něhož nelze prominout zmeškání lhůty k zaplacení udržovacího poplatku k patentu na základě speciální úpravy v § 11 odst. 1 písm. a) zákona o udržovacích poplatcích, který vylučuje aplikaci § 37 daňového řádu, je plně v souladu se zákonnou úpravou a judikaturou. Žalovaný uvedl, že soulad postupu žalovaného se zákonnou úpravou plně odůvodňuje sjednocení jeho dosavadní praxe. Odkázal při tom na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 14. 6. 2021, č. j. 18 A 14/2021 – 48, a citoval z něj. Městský soud v tomto rozsudku potvrdil, že u udržovacího poplatku nelze prominout zmeškání lhůty k jeho zaplacení a § 37 daňového řádu není v této věci možno použít. Zdůraznil, že byl zmíněný rozsudek následně potvrzen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 3. 2022, č. j. 4 Afs 213/2021 – 31, a citoval z něj. K

souladu napadeného postupu žalovaného se zákonnou úpravou dále citoval z důvodové zprávy k § 11 zákona o udržovacích poplatcích.

16. Žalobce měl, s ohledem na možnost zaplacení udržovacího poplatku v dodatečné (poshověcí) šestiměsíční lhůtě, dostatečný časový prostor k zaplacení poplatku za udržení předmětného evropského patentu v platnosti. Vzhledem k tomu, že k zaplacení udržovacího poplatku v zákonem stanovených lhůtách (řádné a dodatečné) nedošlo a ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) zákona o udržovacích poplatcích v takovém případě neumožňuje prominout zmeškání lhůty, nebylo možné žádosti žalobce o navrácení lhůty v předešlý stav vyhovět. I z tohoto důvodu již žalovaný nepřistoupil k samotnému posuzování důvodů, na jejichž základě ke zmeškání zaplacení udržovacího poplatku žalobcem v dodatečné (poshověcí) lhůtě došlo. To by bylo na základě výše uvedeného irelevantní a nadbytečné.
17. K argumentaci žalobce čl. 5 bis Pařížské úmluvy žalovaný uvedl, že institut zaplacení udržovacího poplatku v poshověcí lhůtě je vedle institutu prominutí zmeškání lhůty (resp. navrácení v předešlý stav) další možností, jak může majitel patentu zabránit jeho zániku v případě, že proměškal řádnou zákonnou lhůtu k jeho zaplacení. V čl. 5 bis odst. 2 Pařížské úmluvy je uvedena možnost členských států stanovit další (alternativní) způsob umožnit zaplacení udržovacího poplatku za patent, pokud již uběhla řádná lhůta k jeho zaplacení. Tím je v případě, že k zániku patentu došlo pro nezaplacení poplatků, navrácení v předešlý stav. Členský stát se dle tohoto ustanovení Pařížské úmluvy může fakultativně rozhodnout, zda zahrne institut navrácení v předešlý stav (resp. obdobný institut prominutí zmeškání lhůty k zaplacení udržovacího poplatku) do svého právního řádu či nikoli. V právním řádu České republiky tento institut zahrnut není, a možnost zaplacení udržovacího poplatku po uplynutí zákonné lhůty k jeho zaplacení je tak vyloučena. Žalovaný k tomu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 3. 2022, č. j. 4 Afs 213/2021 – 31, z nějž citoval. Žalovaný uzavřel, že napadené rozhodnutí není s ustanovením čl. 5 bis Pařížské úmluvy v rozporu, námitka ohledně nesprávné aplikace tohoto ustanovení Pařížské úmluvy je tedy lichá.
18. Žalovaný žádal, aby soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci Městským soudem v Praze

19. Soud o věci jednal v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci takový postup soudu akceptovali. Důkazy navržené žalobcem jsou součástí spisového materiálu žalovaného, který si soud vyžádal a z něhož při přezkumu zákonnosti rozhodnutí vždy vychází, jejich provedení by tak bylo nadbytečné.
20. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, v rozsahu žalobou uplatněných bodů, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni jeho vydání, a dospěl k závěru, že je třeba žalobou napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení z následně uvedených důvodů.
21. Při posouzení soud vyšel z následující právní úpravy:
22. Dle § 3 odst. 2 zákona o udržovacích poplatcích *poplatníkem udržovacích poplatků za evropský patent je majitel evropského patentu s účinky pro Českou republiku.*

23. Dle § 8 odst. 3 zákona o udržovacích poplatcích nebyl-li udržovací poplatek zaplacen ve stanovené lhůtě nebo má-li se za to, že nebyl zaplacen podle odstavce 2, může jej poplatník uhradit dodatečně ve lhůtě 6 měsíců ode dne jeho splatnosti. V tomto případě je poplatník povinen zároveň se splatným udržovacím poplatkem uhradit penále ve výši, které se rovná výši splatného udržovacího poplatku.
24. Dle § 75 odst. 2 s. ř. s. soud přezkoumá v mezích žalobních bodů napadené výroky rozhodnutí. Byl-li závazným podkladem přezkoumávaného rozhodnutí jiný úkon správního orgánu, přezkoumá soud k žalobní námitce také jeho zákonnost, není-li jím sám vázán a neumožňuje-li tento zákon žalobci napadnout takový úkon samostatnou žalobou ve správním soudnictví.
25. Dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí.
26. Soud o žalobě uvážil takto:
27. Soud předně zkoumal splnění podmínek řízení. Žalobce byl v žalobě označen obchodní firmou „Peischl Fahrzeugbau Gesellschaft m.b.H.“ a adresou sídla „Wiener Straße 45, 7551 Stegersbach, AT“, pročež v označení žalobce absentovalo identifikační číslo či registrační číslo. Žalobce k žalobě nepřipojil výpis z obchodního rejstříku Rakouska či jiný doklad o způsobilosti žalobce být účastníkem řízení. Soud proto nejprve přistoupil k ověření prostřednictvím portálu evropské e-justice (https://e-justice.europa.eu/106/CS/business_registers_in_eu_countries?AUSTRIA), resp. prostřednictvím veřejně přístupného obchodního rejstříku na webových stránkách ministerstva spravedlnosti Rakouska (<https://justizonline.gv.at/jop/web/firmenbuchabfrage>). Jelikož k obchodní korporaci pod obchodní firmou „Peischl Fahrzeugbau Gesellschaft m.b.H.“ byly v tomto rejstříku k dispozici toliko historické záznamy (označené „historisch“), soud vyzval žalobce prostřednictvím jeho právního zástupce k prokázání způsobilosti být účastníkem řízení.
28. Právní zástupce žalobce k této výzvě uvedl, že práva společnosti „Peischl Fahrzeugbau Gesellschaft m.b.H.“ přešla ke dni 9. 11. 2017 na nově zakládanou společnost „Peischl Vermögensverwaltung GmbH“ která byla následně přejmenována na „Peischl Fahrzeugbau GmbH“. Dále uvedl, že novým vlastníkem patentu, tj. osobu aktivně legitimovanou v daném sporu, je společnost „Peischl Fahrzeugbau Gesellschaft m.b.H.“. Ke svému vyjádření připojil novou plnou moc, jež byla vystavena společností „Peischl Fahrzeugbau GmbH“, opatřena podpisem a razítkem. Dále připojil úplný výpis z rakouského obchodního rejstříku pro společnost „Peischl Fahrzeugbau GmbH“, a to v německém jazyce. S ohledem na charakter této listiny, jejímuž obsahu soud porozuměl, nebylo nutno zajišťovat její úředně ověřený překlad do českého jazyka (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 16. 3. 2016, č. j. 23 Cdo 1656/2015). Z této listiny je patrné, že ke dni 9. 11. 2017 došlo ke vnesení části obchodního závodu společnosti „Peischl Fahrzeugbau Gesellschaft m.b.H.“ do nynější společnosti „Peischl Fahrzeugbau GmbH“.
29. Byť se podání žalobce jeví jako matoucí, neboť i v tomto podání právní zástupce zaměňoval obchodní firmu „Peischl Fahrzeugbau GmbH“ s obchodní firmou „Peischl Fahrzeugbau Gesellschaft m.b.H.“, s ohledem na označení žalobce na plné moci a s ohledem na přiložený výpis z obchodního rejstříku Rakouska soud uzavřel, že v řízení před soudem jako žalobce

vystupuje společnost Peischl Fahrzeugbau GmbH, registrační číslo FN 481178s, sídlem Wiener Straße 45, 7551 Stegersbach, AT, která je způsobilá být účastníkem řízení.

30. Pokud jde o identifikaci účastníků správního řízení, vyplynulo z žalobou napadeného rozhodnutí vyplynulo, že jako účastník řízení a adresát napadeného rozhodnutí byla označena společnost „*Peischl Fahrzeugbau Gesellschaft m.b.H., se sídlem Wiener Straße 45, 7551 Stegersbach, AT*“. Tento účastník řízení nebyl označen žádným identifikačním či registračním číslem. Totožným způsobem byla označena také podání účastníka, včetně Žádosti o prominutí zmeškání lhůty ze dne 28. 7. 2023 a připojené plné moci. Jelikož však již v průběhu správního řízení žádná společnost tuto obchodní firmou nenesla, vyvstala otázka, s kým správní orgány ve skutečnosti jednaly. Jak je z veřejně přístupného rejstříku (obchodního rejstříku Rakouska) patrné, v průběhu správního řízení byly zapsány společnosti s obchodními firmami „*Peischl Holding GmbH*“, registrační číslo FN 110653a (do dne 22.11.2017 vedená s obchodní firmou „*Peischl Fahrzeugbau Gesellschaft m.b.H.*“), a dále společnost „*Peischl Fahrzeugbau GmbH*“, registrační číslo FN 481178s, obě sídlem Wiener Straße 45, 7551 Stegersbach, AT.
31. S ohledem na absenci označení identifikačním či registračním číslem, a s ohledem na jejich totožnou adresu sídla, nelze z údajů uvedených v napadeném rozhodnutí jednoznačně identifikovat, se kterou z těchto společností bylo v průběhu správního řízení jednáno jako s účastníkem, tedy zda správní orgány jednaly se společností „*Peischl Holding GmbH*“, registrační číslo FN 110653a (která je původní vlastnící předmětného evropského patentu, vystupující pod změněnou obchodní firmou), či společností „*Peischl Fahrzeugbau GmbH*“, registrační číslo FN 481178s, na kterou dle údajů v obchodním rejstříku Rakouska přešla část obchodního závodu původní společnosti. Jelikož z vyjádření žalobce plyne, že práva k evropskému patentu přešla s částí obchodního závodu na nově vzniklou společnost „*Peischl Fahrzeugbau GmbH*“, registrační číslo FN 481178s, nelze bez dalšího presumovat, že účastníkem správního řízení byla „původní“ společnost vedená pod registračním číslem FN 110653a pod „novou“ obchodní firmou „*Peischl Holding GmbH*“. Z totožného důvodu nelze činit závěry ani z použití označení „*Peischl Fahrzeugbau GmbH*“ samotným účastníkem řízení, když toto označení samo o sobě s ohledem na výše uvedené okolnosti k jednoznačné identifikaci účastníka řízení posloužit nemohlo. Na tomto místě je nutné zdůraznit, že identifikace účastníků řízení je povinností správního orgánu, a případná pochybení účastníka tedy nezprošťují správní orgány odpovědnosti (§ 63 odst. 1 zákona o vynálezech ve spojení s § 28 správního řádu).
32. Nesrozumitelné označení účastníka správního řízení nelze považovat za pouhou chybu v psaní. Vzniklé situaci přitom bylo možno snadno předejít, pokud by již v průběhu správního řízení žalovaný před vydáním napadeného rozhodnutí z veřejně přístupných rejstříků ověřil způsobilost žalobce být účastníkem řízení. Při tomto ověřování by nutně vyšlo najevo, že žádná společnost již pod obchodní firmou „*Peischl Fahrzeugbau Gesellschaft m.b.H.*“ vedená není. V důsledku toho by žalovaný musel prověřit, s kým je ve správním řízení jednáno, tedy postavit na jisto, která z relevantních osob zapsaných v obchodním rejstříku Rakouska měla v úmyslu vystupovat ve správním řízení o žádosti v procesním postavení účastníka řízení. K tomu však nedošlo. Vadu, spočívající v absenci zjištění zásadní okolnosti správním orgánem kdo byl účastníkem správního řízení, nelze zpětně napravit dodatečným dokazováním v řízení před soudem.

33. Soud se proto musel následně zabývat otázkou, zdali lze i přes výše zmíněné přezkoumat žalobou uplatněné námitky.
34. Soud zvážil, že dle § 75 odst. 2 s. ř. s. zásadně přezkoumává napadené rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů. I toto pravidlo má však své výjimky. Dle ustálené judikatury nemůže soud přezkoumat žalobní argumentaci, pokud takovému přezkumu podoba napadeného rozhodnutí brání. Ve výjimečných případech se tedy přihlédně k takovým objektivně existujícím vadám, které brání přezkumu v mezích žalobních bodů (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009 – 84, bod 16).
35. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu lze při posuzování nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí vycházet také z judikatury Nejvyššího správního soudu vztahující se k otázce nepřezkoumatelnosti soudních rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012 – 45, bod 22). Dle této judikatury pod pojem nepřezkoumatelnosti pro nesrozumitelnost spadají i případy, kdy nelze rozeznat, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2023, č. j. 7 As 113/2022 – 32, bod 12).
36. Právě tato situace v nyní projednávané věci nastala. Jelikož z výše popsaných důvodů při absenci identifikačního či registračního čísla účastníka v žalobou napadeném správním rozhodnutí nelze učinit jednoznačný závěr, se kterou osobou správní orgány v průběhu správního řízení jednaly jakožto s účastníkem řízení, ani komu bylo napadené rozhodnutí adresováno, nelze postavit najisto, zda bylo vůbec napadené rozhodnutí adresováno žalobci. V důsledku toho nelze v řízení před soudem řádně přezkoumat, zda bylo napadeným rozhodnutím nezákonně zasaženo do veřejných subjektivních práv žalobce. Vyvstala tak zásadní vada napadeného rozhodnutí, která z podstaty věci brání jakémukoli meritornímu posouzení jeho zákonnosti, tedy i přezkoumání v rozsahu uvedených žalobních bodů.
37. Soud se proto žalobními námitkami nezabýval a uzavřel, že je žalobou napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost.

V. Závěr a náklady řízení

38. Z výše uvedených důvodů soud postupoval podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a žalobou napadené rozhodnutí bez nařízení jednání zrušil pro nepřezkoumatelnost z důvodu nesrozumitelnosti a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V něm bude žalovaný vázán právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.), kdy zejména na výše uvedená skutková zjištění, s výhradou vlastního doplnění, postaví na jisto, která osoba je účastníkem řízení a o žádosti znovu rozhodne.
39. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 7 s. ř. s., podle kterého, jsou-li pro to důvody zvláštního zřetele hodné, může soud výjimečně rozhodnout, že se náhrada nákladů účastníkům nebo státu zcela nebo zčásti nepřiznává. Jak již bylo výše uvedeno, bylo na žalovaném, aby účastenství v daném řízení postavil na jisto. Také žalobce ale nesrozumitelnosti žalobou napadeného rozhodnutí v tomto rozsahu „přispěl“, neboť bylo nepochybně v jeho možnostech nastalé změny v obchodním rejstříku žalovanému sám včas oznámit a tím vzniklé situaci předejít. Soud proto shledal spravedlivým, ač jinak procesně úspěšnému žalobci náhradu nákladů řízení výjimečně nepřiznat.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 20. srpna 2024

JUDr. Ivanka Havlíková v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.